

متن پرسش

سلام استاد خواهش میکنم به یاری خدا منو نجات بدید. مدتی گریه برای اباعبدالله علیه السلام از من گرفته شده. وقتی به این فکر میکنم که این زجرهایی که اونروز امام علیه السلام و اصحابشون در روز عاشورا کشیدن برای اونا که داشتن برای خدا میجنگیدن لذت بوده نه رنج و اینکه همه شون مطمئن بودن پایان این راهی که میرن بهشته دیگه گریه نمیگیره! فکر میکنم برای ما اهل دنیا این مصیبت بوده نه برا اونا. و گریه که زجر هم بوده باشه اما چنین زجر بدنی و جسمی که چندان شاید ارزشی برای گریه که اینهمه تو دینمون هم براش تاکید شده شاید نداشته باشه. خواهش میکنم تفکر منو نجات بدید. کتابتونم خوندم اما متأسفانه فرقی نکردم وقتی از لبخند رضایت اباعبدالله در قتلگاه میگذریم بیشتر به این باورم افزوده میشه که پس چرا گریه؟؟؟ اونا که یه سرانجام خیلی خوبی داشتن. یعنی فقط برای زجرها و شکنجه های جسمی شون این همه سال باید همه بگرییم و بهش توصیه شده؟ ازتون ممنونم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: گریه‌ی ما برای اباعبدالله «علیه السلام» از آن جهت است که آن حضرت از طریق خود انسانیت را به عالی‌ترین شکل ظهور دادند و آن را به عنوان هدف در مقابل ما گذاشتند و ما با نگاه قلبی به آن مقام، اشک می‌ریزیم تا با پای اشک به هدف متعالی خود نزدیک شویم و قبلاً نیز عرض کردم که چگونه یک کودک وقتی شیرینی می‌بیند گریه می‌کند تا به مطلوب خود برسد، گریه‌ی ما گریه‌ی طلب مطلوب متعالی ما است که از طریق کربلا در منظر ما قرار گرفت. با این دید به کربلا نظر کنید و پس از آن راضی باشید به آنچه خداوند برایتان پیش می‌آورد. موفق باشید